

Ἔτησία 4. Ἔτησία 6.
Ἐξάμηνος 2. Ἐξάμηνος 3.

Συνδρομὴ προπληρωτέα.

Δι' ἀγγελίας καὶ διατριβὰς ἰδιαιτέρως συμφωνίαι
προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 10.

Γραφεῖα—ὁδὸς Τσαμαδοῦ 10.

Ἀθῆναι, Κυριακὴ, 29 Ἰουλίου 1901.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΚΗΝΗΣ

Πανταχοῦ τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιδράσεως. Δὲν ἐννοοῦμεν διατὶ συνάπτεται ὁ ἀγὼν αὐτὸς ὁ ἀγὼνος ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ δύο διαμαχομένων στρατοπέδων, ὧν τὸ μὲνος ἐκορυφώθη τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ οὔτε ἀνακωχή, οὔτε συνδιαλλαγή. Ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρᾶ χαλασμός.

Τίποτε ἀπ' αὐτὰ μετὴν μεγαλειτέραν ἡσυχίαν, χωρὶς κωδωνοκρουσίας καὶ τύμπανα παρουσιάζεται ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει ὀλίγα χρήματα, καὶ τὰ ὁποῖα ἐννοεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ περιθάλπων τὴν ὡς μὴ ὀφείλε ἀστόργως ἐγκαταλειπομένην τέχνην φλογόμενος ὑπὸ διακαοῦς ζήλου πρὸς αὐτὴν καὶ διορῶν ἴσως ὅτι ὑπάρχουν τὰ ζωτικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα, ἅτινα δύνανται νὰ τὴν ἀναζωοπορώσωσι, καταβάλλει κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων τοῦ ὕλικᾶ καὶ ἠθικᾶ κεφάλαια καὶ ἀνοίγει πίστωσιν εἰς ἐκείνους, οἵτινες θέλουσι νὰ προσπορισθῶσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ἀγαθὸν τι εἴτε ἐρασιτέχνηται εἶναι οὗτοι, εἴτε μέτοχοι, εἴτε συναγωνισταὶ καὶ ὀπαδοί. Πνευματέμφορος καὶ εὐγενὴς ὀμολογουμένως εἰσηγητῆς ζητεῖ, ἂν δυνήθῃ, νὰ προκαλέσῃ μίαν εὐγενῆ ἀμιλλαν καὶ ἕνα καλλιτεχνικὸν ἀγῶνα, οὔτινος τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν μέσα εἶναι θεμιτὰ καὶ νόμιμα, ζητεῖ λέγομεν νὰ προκαλέσῃ μίαν φιλότιμον ἐξέγερσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, φρονῶν ὅτι μετὰ νέας βάσεις, ἃς αὐτὸς ἔθετο καὶ μετὰ πρόγραμμα ὅπως νέον καὶ ιδιόρρυθμον, θὰ χαράξῃ νέαν πορείαν εἰς τὴν τέχνην, θὰ προκαλέσῃ μίαν νέαν ζύμωσιν, ἐξ ἧς θὰ διαπλασθῇ τι ἄρτιον ἐκπληρουμένων τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἡμετέριου τῶν ἐλπίδων του.

Πιθανὸν νὰ πλειοδοτῇ περισσώτερον εἰς τὰς σκέψεις του καὶ νὰ ὑπερτιμᾷ τὰ πράγματα κακῶς ὑπολογίζων, ἐκτρέφων οὕτως τὰ ὄνειρά του πρὸς ἀσύλληπτα ἰδανικά, τοῦτο εἶναι δικαίωμα του. ἐπειδὴ οὕτω τὴν φαντάζεται τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιθυμεῖ. Καὶ ἂν μὲν ἀποτύχῃ καὶ ἡ ἐκβασίς δὲν εἶναι ἡ προσδοκωμένη τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἀφορῶσι τὸ πικρὸν αὐτοῦ καὶ μόνον, ἂν ὅμως ἐπιστεθῶσιν οἱ ἀγῶνες του καὶ πραγματοποιηθῶσι τὰ ὄνειρά του, ὁποῖα ἀγαθὰ ἀποτελέσματα θὰ ἐπέλθωσι, πόσοι πόθοι θὰ πληρωθῶσι καὶ ὁποῖα ἀπροσδόκητα θὰ συντελεσθῶσιν.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ τῶν οἱ τοιοῦτοι ἀγῶνες καταλείπουσι τι ἀγαθόν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου. Δὲν τέρπει μόνον δὲν συγκινεῖ, ἀλλὰ δημιουργεῖ, διαπλάττει χαρακτηριστὰ ὁ ἀκάματος ἐργάτης τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὁ συμπαθὴς ἠθοποιὸς μας Γ. Πετριδὴς ἀφ' ἧς ἐποχῆς καταλιπὼν τὰ βάθρα τοῦ σχολείου παρὰ τὰς βλέψεις τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις τὸν προώριζε διὰ τὴν ἐν Χάλκῃ ἐμπορικὴν σχολὴν, ἀνῆλθεν ὡς κωμικὸς εἰς τὴν σκηνὴν ὁ τότε Γεωργίος Καϊσαρ. Καὶ ἐκτοτε κατέστη ἐκ τῶν συμπαιθετέρων καὶ τελειότερων Ἑλλήνων ἠθοποιῶν ἀποσπῶν παταγῶδη τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινῶ ὁσάκις ἐμφανίζεται εἰς τὴν σκηνὴν, ἰδίως εἰς τὸν «Ρακοσυλλέκτην», εἰς τὴν «Δαλιδᾶν», εἰς τὸν «Ἐνοχον» τοῦ Φῶς, εἰς τὴν «Μαρίαν Στούαρτ», εἰς τὸν «Λάζαρον τὸν Βοσκόν», εἰς τὸ «Εἶνε τρελλή».

Ἀλλὰ καὶ μόνον ὁ «Βασιλεὺς Ἀθῆν» εἰς τὸν ὁποῖον ὑποδύεται τὸν δυστυχῆ βασιλέα μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας, ἀρκεῖ ὅπως κατατάξῃ τοῦτον εἰς τὴν χωρίαν τὸν τῆς πρώτης γραμμῆς Ἑλλήνων ἠθοποιῶν.

Μεφιστοφελῆς.

Διότι τελεῖται ἐν τῇ ζυμῶσει ταύτῃ ἐκκαθάρισίς τις καὶ ἐναργέστερον ἀποκαλύπτονται τὰ αἰτία, ἅτινα παρεκώλυσαν τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ὧν ἡ ἄρσις θὰ ἐπέφερε τὴν προσδοκωμένην εὐοίαν μεταβολήν, ἅμα δὲ ἐξευρίσκονται καὶ τὰ τελειότερα μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ. Δὲν ξεύρω γιὰ τὴν εἶμθα ὄλο: θερμοκέφαλοι καὶ ἄγαν τραγικοί. Καὶ οἱ μὲν ὀνειρευόμενοι ὡς οἱ δυσπεπτικοὶ καὶ βλέποντες, καὶ τί δὲν βλέποντες, καὶ πλάττοντες ἰσπανικοὺς πύργους καὶ χιμαίρας, οἱ δὲ ἀθύσσους καὶ χειμάρρους.

Δι' αὐτὸ ποτὲ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐργασθῶμεν μετὰ πρακτικοῦ πνεύματος καὶ θετικισμοῦ καὶ πολεμῶμεν ἀρνητικῶς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μας, τὰς ἰδίας πράξεις μας, καὶ τοῦτο διότι ὑπὸ τὸ πρίσμα τῶν φαντασιώσεών μας βλέπομεν διὰ τοῦ φακοῦ τῆς αἰωνίας ὑπερβολῆς μας τὰ πάντα μεγεθυτικά. Πάντες πρέπει νὰ ὑποστη-

ρίζωμεν πάσῃ δυνάμει ἔργον, ὅπερ εὐοίως ἤρξατο καὶ οὔτινος ἡ διεξαγωγή ἀπαιτεῖ ὀμολογουμένως τεραστίαν ἐργασίαν καὶ ἐνέργειαν, ὅπως εὐπροσώπως παρουσιασθῇ κατὶ τι καλὸν καὶ ἀληθές.

Πάντες ὀφείλομεν νὰ προσφέρωμεν, ὅτι δυνάμεθα καὶ ἂν δὲν θέλωμεν νὰ συντελέσωμεν ἐκ πνεύματος ἀπαισιοδοξίας καὶ ἀπογοητεύσεως νὰ μὴ ἀντιδρῶμεν τοῦλάχιστον εἰς ἰδέαν εὐγενῆ καὶ σκοπὸν ἰδεώδη οὔτινος μάλιστα εἰσηγητῆς προίσταται ἄνθρωπος καὶ μετὰ καλὴν θέλησιν (καὶ ἡ καλὴ θέλησις κάμνει τὰ πάντα) καὶ μετὰ μόρφωσιν ἄρτιαν, διαπνεόμενος πρὸ παντὸς ὑπὸ τοιοῦτου ἱεροῦ ζήλου, ὥστε νὰ ὑποστῇ αὐτοθυσίας τοιαύτας χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ ἢ ἠρωισμός, ὅστις ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν ὑπὸ τοιαύτας ἀστόργως συνθήκας ἐργαζόμενον. Τὸ ἐν γένει καλλιτεχνικὸν περιβάλλον μας δὲν ἐμπνέει βεβαίως εἰμὴ ἀπέλπιδα καὶ συγγνή ἀπογοητεύσιν, τῆς ὁποίας τὰς πικρίας πάντες καθ' ἡμέραν δοκιμάζομεν. Ἡ ἀπογοητεύσις αὕτη μακραίνει τὸν ζῆλον πολλῶν ἐλαυνομένων ἴσως ὑπὸ εὐγενοῦς πόθου νὰ πράξωσι κατὶ καλόν.

Ὅταν λοιπὸν εὐρεθῇ εἰς ἄνθρωπος χάριν τῆς τέχνης καὶ τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τεθῇ ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἀπογοητευμένων, διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ εὐρεθῇ καὶ πνίξῃ πᾶσαν ἀπαισιοδοξίαν καὶ ὀπλίσῃ τὴν ψυχὴν του διὰ θάρρους καὶ θελήσεως ἰσχυρᾶς καὶ ἀναφωνεῖ «θα ρεῖτε» καὶ γνωρίζομεν ὅτι ὁ συντελεστῆς τῶν μεγάλων ἔργων εἶναι ἡ σιδηρᾶ θέλησις, πρέπει αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἐπειδὴ εἶναι ἀνώτερος τῶν αἰωνίως ἀπαισιοδοξούντων νὰ τὸν ἀπογοητεύσωμεν καὶ νὰ τοῦ ἀπαγορεύσωμεν νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἀφοῦ μάλιστα μόνος του κατέβαλε τὰ πρὸς τοῦτο μέσα καὶ νὰ ἐπαναστατήσωμεν προεξοφλοῦντες ἀδικαιολογητῶς τὴν ἀποτυχίαν;

Εὐτυχῶς ὁ κ. Χρηστομάνος ἔχει καὶ εὐγένειαν καὶ θέλησιν τοιαύτην συγκεντρωτικὴν. ὥστε νὰ ἀποκρούῃ καὶ νὰ ἀμύνεται κατὰ τῶν ἐπιπροσθούτων αὐτῶ καὶ ὑπάρχουν βέβατοι ἐλπίδες, ὅτι θὰ κατάγῃ τὸν προσδοκώμενον θρίαμβον.

Λογγίνος

ΣΗΜ. Κεκηρυγμένοι ὑπὲρ τῆς ἀμερολήπτου συζητήσεως δημοσιεύομεν τὸ ἄνω ἄρθρον ὡς ἔχει.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚὸΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότση—9

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

'Εν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικῷ ἱατροῦ

'Απὸ δεκαπεπταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων

'Εφαρμόζονται αἱ τελεῖσταται καὶ νεώταται εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Finger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν ὁποίων θεραπεύονται ἀσφαλέστερον ριζικώτερον καὶ συντομώτερον, ἀπάσης ἄλλης μεθόδου ἅπαντα τὰ μεταδοτικὰ νοσήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπίμονα δερματικὰ (ἐκζεμα, ψωρίασις κλπ.)

'Ιδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

"Ακρα ἀσηψία καὶ ἀντισηψία.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἑσπέρας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλεύρως Ἀγίας Κυριακῆς)

Η ΝΥΚΤΕΡΙΣ ΕΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ

Πῶς τὴν κρίνει ὁ ἐκεῖ τύπος.

'Η ἐν Κων)πόλει ἔγκριτος συνάδελφος «Βυζαντίς» κρίνουσα τὴν ἐν γένει κατὰστασιν τοῦ ἑλλην. θεάτρου καὶ τὴν δράσιν τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος ἐπάγεται τὰ ἐξῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 76 τῆς 10 'Ιουλίου 1901 φύλλῳ αὐτῆς.

«'Ενῶ ὅμως τοιαύτη εἶναι ἡ ἀληθὴς κατάστασις τοῦ νεωτέρου ἑλληνικοῦ θεάτρου, ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἐνθαρρυντικώτατη, ἐνῶ αὐτὴ ἔπρεπε νὰ προκαλέσῃ τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ συσπειρώσῃ τοὺς πάντας περὶ τοὺς κυρίους τούτους ἐργάτας, ὅπως τοὺς ἐνθαρρύνωμεν καὶ μόνον ὑποδεικνύοντες τὰ τρωτὰ τῶν νὰ συντελώμεν εἰς τὴν μεγαλειτέραν προαγωγὴν τοῦ σημερινοῦ θεάτρου, παραδόξως ἤρξατο ἀπὸ τινος φρικτῆ καταδρομῆ κατ' αὐτοῦ πανταχόθεν καὶ σχεδὸν ὑπὸ πάντων ἐκείνων τῶν δυναμένων νὰ συνδράμωσιν αὐτό. 'Εξαιρέσειν εἰς τὸ λυπηρὸν τοῦτο φαινόμενον ἀποτελεῖ διὰς φιλολοτίμων καὶ σεβομένων τὴν ἰκανότητά νέων, οἵτινες, ἰδρύσαντες θεατρικὴν ἐφημερίδα τὴν «Νυκτερίδα», μόνον αὐτοὶ ἀνέλαβον τὴν προστασίαν τῆς ἐθνικῆς σκηνῆς. Τῆς ἐφημερίδος τῶν ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἀρκετοὶ ἀριθμοί, ἤρξατο δὲ καὶ νὰ ὑποστηρίξηται ὑπὸ τοῦ κόσμου, παρὰ δὲ τῶν ἠθοποιῶν ἔτυχε ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς. Αὐτὴ ἄλλως καθ' ἑαυτὴν ἢ ἐκδοσις θεατρικῆς ἀποκλειστικῆς ἐφημερίδος εἶναι δείγμα ζηλευτῆς πνευματικῆς κινήσεως, ἐὰν δὲ διατηρηθῆ εἶναι προωρισμένη νὰ ἀφήσῃ ἐποχὴν εἰς τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Λέγω τοῦτο, διότι τὸ πρόγραμμα τῆς «Νυκτερίδος» εἶναι αὐστηρότατον, συνίσταται δὲ εἰς τὸ νὰ παρακολουθῆ ἐκ τοῦ συστάδην ὅλα τὰ θεάτρα, νὰ ἐνθαρρύνῃ ἐν τῷ προσήκοντι μέτρῳ τὰς ἐπιτυχίας, νὰ πλήττῃ δὲ ἀμειλίχως τὰ τρωτὰ, ὡς ἐπράξε ἤδη διὰ θεάτρον, ἐννοοῦν νὰ παριστάνῃ ἐκ τῶν ἐνότων. 'Οφείλω νὰ συγχαρῶ τοὺς ἰδρυτὰς τῆς «Νυκτερίδος» διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν αὐστηρότητα, ἀνυψώσαν αὐτὴν εἰς τὸ γόητρον τοῦ κόσμου, καὶ ἀνακουφίσασα αὐτόν, διότι μέχρι τοῦδε οὐδαμῶθεν ἤκουε τις τὴν ἀλήθειαν. Συνέβαιεν εἰς τοὺς κριτικούς ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ κατέκρινον τοὺς ἠθοποιούς μέχρι ταρταρώσεως καὶ πολλὰς ὄχι δι' ἀνικανότητα, ἀλλὰ διὰ προσωπικὰς δυσσεκειάς, ἢ ἀνεβίβασον αὐτοὺς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἢ διότι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν οἱ θεατρικογράφοι νὰ ἐκτιμῆσωσι τὴν ἐπιτυχίαν μὲ τὸ ἀ-

παιτούμενον μέτρον, ἢ διότι συνεπάθουν πρὸς τὸν συγγραφέα ἢ τὸν ἠθοποιόν ἦτο δὲ τοσαύτη ἢ κατάχρησις τῆς θεατρικογραφίας, ὥστε οἱ ταλαίπωροι ἠθοποιοί, οἱ τιμιώτεροι δηλαδὴ ἐργάται τοῦ καλοῦ τῆς κοινωνίας, ἦσαν τέλειοι εἰλωτές τῶν δημίων κριτικῶν τῶν. Πολλάκις ἤκουσα ἠθοποιούς μετὰ λύσεως νὰ ἐκφράζονται περὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς διαγωγῆς τῶν κριτικῶν τούτων. Τούλάχιστον, ἔλεγον, ἄς εἶναι αὐστηροὶ ὅσον θέλουν, ἀλλὰ ἄς σέβωνται τὴν δικαιοσύνην. 'Εννοεῖται ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης τακτικῆς ὄχι μόνον δὲν διαρροῦντο οἱ ἠθοποιοὶ μας ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπηλπίζοντο καὶ ἀπεχώρουν. 'Υπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην συνεπῶς, ἢ «Νυκτερίς» ὄχι μόνον τὸ δίκαιον εἶναι κεκλημένη νὰ ἀποδοσῇ, ἀλλὰ καὶ μεγάλην βελτίωσιν νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν ἠθοποιῶν διὰ τῆς αὐστηρᾶς κριτικῆς. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἡ αὐστηρὰ κριτικὴ μόνη δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὰς ὑπαρχούσας ἀτελείας αὐτῆς τούλάχιστον καὶ ἐν Εὐρώπῃ διὰ τῶν θεατρικῶν ἐφημερίδων, ἀνέδειξε τὴν ἰδίαν ἠθοποιῶν».

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΟΥ ΣΤΕΝΟΧΩΡΟΥΝΤΑΙ

Εἶνε τὸ ἔργον τοῦ γάλλου συγγραφέως Pailleron τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Ναυπόλεως» αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, προῖόν λεπτῆς γραφίδος μὲ σκηνὰς ὠραίας καὶ διάλογον ἀκόμη ὠραιότερον. 'Εκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον τοῦ λείπει εἶνε ὁ προορισμὸς, πρὸ πάντων τῆς κοινωνικῆς μελέτης μὲ τὰς ἀξιώσεις τῆς ὁποίας ἐδιδάχθη. 'Ο συγγραφεὺς προσπαθεῖ νὰ περιγράψῃ τὸ περιβάλλον ἑνὸς τμήματος τῆς κοινωνικῆς σφαίρας, κύκλον ὀρισμένων ἀνθρώπων εἰς τὸν ὁποῖον ἂν ἀναγκασθῆ νὰ εἰσελθῇ κανεὶς πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ ἑαυτὸν εἰς τὸ μαρτύριον διαρκοῦς πλήξεως καὶ νὰ ἐφοδιασθῆ μὲ σοβαρότητα ἢ ὁποία πάντως θὰ εἶνε κωμικὴ ἐὰν ὁ ἐφοδιαζόμενος δὲν εἶνε καὶ πράγματι σοβαρὸς ἄνθρωπος. Καὶ παρουσιάζει ἐν ἀριστοκρατικῶν σαλόνι, ἐνδιαίτημα συγχρόνων καὶ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πνευματικῶν ἀσχολιῶν, τὸ περιβάλλον τοῦ ὁποίου ἐπιχειρεῖ νὰ σατυρίσῃ μὲ ἀρκετὰ λεπτὴν ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐξεζητημένην σάτυραν προσπαθῶν νὰ δώσῃ πρωτοτυπίαν εἰς πράγματα γνωστὰ καὶ τετριμμένα καὶ ἐν πολλοῖς ἐπιτηδεῖως διαστρεβλῶν τὴν ἀλήθειαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του. Δὲν λέγει τίποτε νέον, ἐνῶ ἐξ ἄλλου προβλέπων, ὡς φαίνεται, μίαν ἀποτυχίαν, ἐγκαταλείπει ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς δευτέρας πράξεως ἀπροσπάτετον τὴν κοινωνικὴν μελέτην καὶ δεικνύει μεγαλειτέραν ἐπιμέλειαν καὶ περισσότερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν κωμωδίαν τὴν ὁποίαν καὶ ποικίλλει μὲ διάφορα κωμικὰ ἐπεισόδια παρελκόντα ἐντελῶς ἀπὸ τὸν σκοπὸν τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἔργου. Καὶ ἐνῶ κατ' ἀρχὰς μᾶς δεικνύει τὸν κόσμον πού στενοχωροῦνται κατόπιν μᾶς παρουσιάζει μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα τὸν κόσμον πού δὲν στενοχωροῦνται, ἀφοῦ μάλιστα πολὺ ἀνέτως λαμβάνουν χώραν ἐντὸς αὐτοῦ ἐρωτικὰ συνεντεύξεις καὶ δύο... γάμοι οἱ ὁποῖοι εἶνε καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς κοινωνικῆς μελέτης καὶ ἡ λύσις τῆς κωμωδίας. 'Ο διάλογος ἔχει ἀρκετὴν λεπτότητα καὶ

δράσιν, ἀρετάς, ὧν δὲν στεροῦνται καὶ αἱ διάφοροι σκηναὶ τοῦ ἔργου, ἂν καὶ ἡ πλοκή τῶν εἰς τὴν τελευταίαν πράξιν εἶνε κάπως βεβιασμένη, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου καὶ μερικοὶ χαρακτήρες εἶνε θαυμασῶς διαγεγραμμένοι.

'Η Σωσάνα εἶνε ῥόλος εἰς τὸν ὁποῖον ἢ κ. Νίκα συναντᾷ πραγματικῶς ἕνα ἀληθῆ θρίαμβόν τῆς. 'Η κ. Χέλμη δὲν ὑστερεῖ. Οἱ ῥόλοι τοῦ κ. Νίκα εὐρίσκονται πάντοτε τυλιγμένοι εἰς τὸ αὐτὸ καλλιτεχνικὸν ὄφασμα. 'Η ἐν γένει ἐκτέλεσις πολὺ ἐπιτυχής.

Τροβαδοῦρος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΚΟ

(Ἀθῆναι—Πειραιεύς)

'Εντὸς τῆς προσηχοῦς ἑβδομάδος καὶ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν θὰ δοθῆ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Τσόχα (Ἀθηνῶν) καὶ τοῦ ἐν Πειραιεῖ θεάτρου «Διονυσιάδου» ἡ νέα κωμωδία τοῦ κ. Δεληκατερίνη «Τὸ Μεγάλο Κακό».

'Η ὑπόθεσις τῆς εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα. θὰ προκαλέσῃ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀσχήμου καὶ τὰς κακολογίας τοῦ ὠραίου φύλου. Τὸ «μεγάλο κακό» εἶνε ἡ γυναικεία γλώσσα. 'Η ἡρωὶς τῆς κωμωδίας τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς κουτσμπολιᾶς κατορθώνει νὰ δημιουργήσῃ ἀληθῆ ἐπανάστασιν καὶ νὰ φέρῃ ἄνω κάτω ὅλον τὸν κόσμον μὲ φανταστικὰς διαδόσεις, τὰς ὁποίας ἐφευρίσκει διὰ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὸ γυναικεῖον ἐνστικτὸν τῆς κακολογίας καὶ νὰ ὑποβάλλῃ τὴν γλώσσάν τῆς εἰς ἄπαυστον γυμναστικὴν. 'Ο ἀτυχὴς σύζυγός τῆς θέτει εἰς ἐνέργειαν κάθε μέσον πρὸς κατάπαυσιν τοῦ δεινοῦ, μεταχειρίζεται μάλιστα ὡς ἀπειλὴν καὶ ἕνα μεγάλο ψαλλίδι προωρισμένον νὰ κόψῃ τὸ μεγάλο κακό. 'Εννοεῖται, ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται δυστυχῶς ἀλλ' εἰς τὸ τέλος μία τρομπομαρία, τῆς ὁποίας ὁ ἦχος καλύπτει τὰς κραυγὰς τῆς γλωσσῶς δίδει τέλος εἰς τὰ βάσανα ὧν καὶ εἰς τὴν κωμωδίαν.

Καὶ οἱ δύο θίασοι προετοιμάζονται μετὰ ζήλου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι μία ἀμιλλα πρὸς τελειότεραν διδασκαλίαν θὰ ἀποθῆ ἀρκετὰ συντελεστικὴ εἰς τὴν ἐνώπιον καὶ τῶν δύο κοινῶν ἐπιτυχίαν τῆς κωμωδίας.

'Ο ἄσπρος 'Οθέλλος

ΑΠΟ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Τὸ καλλιτεχνικὸν ζῆθος, διερ ἐνεργασίῃ χθεὲς διὰ τῆς Δουλιᾶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βαρυεῖν εἶνε Συμφωνικῆς καταγωγῆς. Συνεδέθησαν διὰ τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἡμετέρου εἰς τὸ Μιλάνον, καὶ ὁ μὲν τετάρτος κ. Ν. Κοκκίνης δὲν ἐμφανίζεται πρώτην φορὰν πρὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, διότι καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1892 ὅποτε ὁ Ἀποστόλων ἀπεχώρησε εἰς τὸν πρῶτον ἑλληνικὸν μελοδράματος ἀναχωρήσας εἰς Ἰταλίαν εἶχε οὗτος προσληθῆ εἰς τὸν θίασον ὡς πρῶτος τετάρτος, ἢ δὲ σύζυγός του Στέλλα Κοκκίνη πρώτην φορὰν ἐνεργασίῃ πρὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ καὶ πρώτην φορὰν ἐψάλλε Ἑλληνιστί.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΑΔΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

(Τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἀνταποκριτοῦ μας)

Ἡ ἑβδομάς αὕτη ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον θεατρικὴ διὰ τὴν πόλιν μας, καθόσον λόγῳ τοῦ ἀθλίου καιροῦ, ὅστις ἐπεκράτησε, ὡς καὶ τοῦ συμβάντος θανάτου τῆς αυτοκρατειρας Φρειδερίκου, τὸ μοναδικὸν κέντρον τῶν Πειραιέων, τὸ θέατρον τοῦ κ. Διονυσιάδου εἶχε τὰς πύλας του κεκλεισμένας. Ἀλλὰ διὰ τὸ κακὸν τοῦτο ὄπερ μᾶς ἐπροξένησε, δὲν εἶναι ἴσως ὑπερβολικὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀντιμεψήθημεν διὰ τῆς χθесινῆς διδασκαλίας τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς δράματος «Θεμιστοκλῆς» τοῦ κ. Καλοστύπη, ὄπερ λόγῳ γλώσσης, ὕφους καὶ μεγαλείου, καθηδύνει καὶ ἐξυψοῖ τὸν θεατὴν. Δὲν εἶναι τὸ ἔργον νέον, ὥστε νὰ ἐπιμείνωμεν ἐπ' αὐτοῦ· ἐπαίχθη πολλάκις, καὶ ἡ ἀνάλυσις αὐτοῦ ἀποβαίνει περιττή. Τὸ ἀρχαϊκὸν κάλλος τῆς γλώσσης καὶ καὶ ἡ διέπουσα τὸ ἔργον ἰδέα καθιστῶσι τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου ἀληθῆς ἐντύφωμα. — Ὁ Ἀγγελάκης, ὡς Θεμιστοκλῆς, ἀπέδωκε θαυμασίως τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ δαιμονίου Ἀθηναίου ἐπισπάσας τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν· διετύπωσε μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν χάριτος τὴν ψυχικὴν ὀδύνην, ἣτις κατέλαβε τὸν Σαλαμίνιον νικητὴν ποθοῦντα καὶ ἀναμιμνησκόμενον τῆς πατρῴας γῆς, ἣτις ὀδύνη γοργῶς καταλαβοῦσα αὐτὸν τὸν ἔφερε εἰς τὸν τάφον. Ἡ κ. Λαλαοῦνη ὡς Στάτειρα ἐθαυμάσθη διὰ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς τοῦ κάλλους, τὸ πολῦτιμον τῆς ἐσθῆτος, καὶ τὴν ἡδυπάθειαν Περσίδος ἡγεμονίδος. Ἡ κ. Καζοῦρη ὡς βασίλισσα Ἀρτεμισία ὑπῆρξεν ἀμεμπτος ἐν τῇ ὑποκρίσει τῆς καὶ διεγέρσει τοῦ πάθους. Ἡ κ. Δρακάκη ὡς βασιλομήτωρ ἀρκετὰ καλῆ· ὡς καὶ ὁ κ. Ραφτόπουλος ὡς Ἀρταξέρξης. Ἐτι δὲ οἱ Λαλαοῦνης, Λαζαρίδης, Γάζος καὶ Τσουκάτος ὡς Πέρσαι μεγαστάνες ἐκράτησαν ἀρκετὰ καλὰ τὸ μέρος των, ὡς καὶ ὁ κ. Τσίνοτος, ὡς Αἰσχύλος. — Ἐν συνόψει ἐκτός ὀλίγων τιτῶν παρατηρηθεισῶν ἀνωμαλιῶν τὸ δρᾶμα ἐδιδάχθη καλῶς καὶ δίκαιοι ἔπαινοι ὀφείλονται εἰς τοὺς ὑποδυθέντας τὰ διάφορα πρόσωπα ἡθοποιούς. Καὶ ὁ σκηνικός διάκοσμος πολὺ καλός, αἱ δὲ ἀρχαιοπρεπεῖς ἐνδυμασίαι πλούσιαι. Τὸ θέατρον ἦτο κατὰ μέτρον ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὅστις παρηκολούθησε μετ' ἀδιαπτῶτου ἐνδιαφέροντος τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος καὶ ἐν τέλει κατεχειροκρότησε τοὺς ἡθοποιούς.

Φοῖβος

Γ ΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Ν. Ε. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

Ἀκριβῶς ἔναντι Χρηματιστηρίου

Πλουτὸν δερμάτων καὶ ἀπειρίαν χρωμάτων εὐρίσκετε, πρωτοφανῆς δὲ γούστο καὶ φόρμες, χάρις εἰς τὸν ρέκτην διευθυντὴν του. Ἀπλῆ ἐπίσκεψις ἐπισφραγίζει τὴν ἀνωτέραν.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

— Δύο ἀναβολὰς τῶν θεατρικῶν παραστάσεων εἶχομεν κατὰ τὴν λήξαν ἑβδομάδα.

— Τὴν μίαν ἕνεκα τοῦ θανάτου τῆς αυτοκρατειρας Φρειδερίκου, καθ' ἣν ὁ θεατρικὸς κόσμος ἐστενοχωρήθη φοβερὰ διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν διακοπήν.

— Δὲν εἴξευρε ποῦ νὰ περάσῃ τὴν βραδυὰ του.

— Καὶ δὲν ἔβλεπέ τις τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ἀμάξας περιερχομένας τὰ θέατρα, τὰ ὅποια εὐρισκον παντοῦ... σκοτεινά.

— Τὴν ἄλλην, ἕνεκα τῆς πεσοῦσης βροχῆς.

— Οὔτε τοῦ Τσόχα δὲν ἔκαμε, μ' ὄλην τὴν τέντα του.

— Εἰς τὸ θέατρον «Νεαπόλεως» ἐπανελήφθη ὁ «Σαμπινιόλ» μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας.

— Κάποιος γνωστὸς ἔμπορος, γνωρίζων ἐξ ἀκοῆς μόνον τὸν ἡθοποιὸν Σταυρόπουλον, εἶπεν εἰς τὸν παρακαθήμενον φίλον του.

— Ὄταν τὸν εἶδεν ὡς λοχαγὸν Μαγκλάραν εἰς τὸν «Σαμπινιόλ» ποῦ ἐπτερνίζετο συνεχῶς.

— «Βρὲ ἀδερφε ἐγὼ εἶχα ἀκούσει πῶς ὁ Σταυρόπουλος εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἡθοποιούς καὶ τώρα βλέπω, ὅτι εἶνε φοβερὰ νευρικός.

— Μὰ αὐτὸς δὲν κάνει, φίλε μου, καθόλου γιὰ ἡθοποιός.

— Καὶ ὁ παρακαθήμενος φίλος του τοῦ ἀπαντᾷ χαμηλοφῶνως.

— «Σῶπα, νὰ μὴ μᾶς ἀκούσουν κι' ἄλλοι· δὲν εἶνε νευρικός, τὸ ἔχει τὸ ἔργον!»

— Κι' ὁ ἔμπορος ἔγεινε κατακκόκινος.

— Ἐπανελήφθη ἐπίσης ὁ «Φίλος τῶν Γυναικῶν», εἰς τὸν ὅποιον ὁ Νίκας ὡς Δὲ Ρυὸν παίζει λίαν ἐπιτυχῶς.

— Καὶ ἡ κ. Νικά, ὡς Ἰωάννα Δὲ Σιμρὸς, ὡς πάντοτε, ἀπαράμιλλος.

— Κατόπιν ἐπαίχθη τὸ νέον ἔργον ὁ «Κόσμος ποῦ στενοχωροῦνται τοῦ Pailleron».

— Ἀποφεύγομεν τὴν ἐξελληνισμὸν τοῦ συγγραφέως διὰ νὰ μὴ καλαμπουρήσωμεν ἀκουσίως.

— Εἶνε ἔργον πολὺ χαριτωμένο, ἀλλ' ἕνεκα τῆς μὴ ἐπιτυχῆς μεταφράσεως καὶ τῆς περικοπῆς πολλῶν σκηνῶν, ἀπώλεσε τὴν τοῦ πρωτοτύπου χάριν καὶ λεπτότητα τοῦ διαλόγου.

— Εἰς τὸν ὅποιον σηηρίζεται τὸ ἔργον τοῦτο.

— Ἐνεκα τούτου ἡ πρώτη πρᾶξις καὶ ἡ περισσοτέρα δευτέρα εἶνε ἀνιαρά.

— Ἀφίνου δὲ τὸν θεατὴν χωρὶς καμμίαν ἐντύπωσιν, διότι δὲν ἀντιλαμβάνεται περὶ τίνος πρόκειται.

— Καλὸν εἶνε γενικῶς τὰ τοιαῦτα ἔργα νὰ μένουσιν κατὰ μέρος.

— Νὰ μὴν ὑποβάλλωνται δὲ οἱ μεταφρασταὶ εἰς τὸν κόπον τῆς μεταφράσεως καὶ οἱ θίασοι εἰς ἔξοδα ἄδικοα.

— Διότι αὐτὰ γράφονται δι' ὠρισμένον κύκλον ἀνθρώπων, καὶ δι' ὠρισμένον τόπον.

— Δὲν κάμουν διὰ τὸν τόπον μας.

— Μερικαὶ ὅμως σκηναὶ τῆς δευτέρας πρᾶξεως καὶ ἡ τρίτη δολόκληρος ἤρσαν καὶ κατεχειροκροτήθησαν.

— Διότι πίπτουν εἰς τὴν ἐλαφρὰν κωμωδίαν.

— Εἰς τὴν Εὐρώπην προκαλοῦν πάταγον τὰ τοιαῦτα ἔργα, ἀλλ' ἐκεῖ εἶνε ὁ κόσμος διὰ τὸν ὅποιον γράφονται καὶ ὁ ὅποιος συνεπῶς τὰ ἀντιλαμβάνεται.

— Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει κα' ἀναμένωμεν πάντοτε καὶ ἡμεῖς.

— Ἡ ὑπόκρισις ὅμως ἄψογος.

— Ἡ κ. Νικά, ὡς Σωσάνη, ἔπαιξε μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

— Ἐθριάμβευσε κυριολεκτικῶς.

— Προσθέσσα ἀκόμη ἕνα ρόλον εἰς τὸ παθητικὸν τῆς.

— Τὸ κακὸν εἶνε μόνον ποῦ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ πολὺ τὸ ἔργον τοῦτο.

— Καὶ ἕνεκα τούτου δὲν θὰ εὐτυχῆσωμεν ἴσως νὰ ἐπανίδωμεν τὴν ἀπαράμιλλον, τὴν τῶσον χαριτωμένην καὶ ἀφελῆ Νικά ὡς Σωσάνην.

ΙΩ. ΔΙΑΣΙΤΗΣ καὶ Σα

Ὁδὸς Σταδίου ἔναντι Ἀρδακείου

— Καὶ ὁ Μέγκουλας, ὡς Μπελλάκ καὶ ὁ Νίκας ὡς Ραῦμών, καὶ ὁ Τασόγλου ὡς Ροζέ, ἔπαιζαν θαυμάσια.

— Καὶ αἱ κ. Ρούσου καὶ Μέγκουλα καὶ ἡ Δις Ρούσου ἐκράτησαν καλὰ τὸ μέρος των.

— Ἡ κ. Ρούσου ἔπρεπε νὰ εἶνε περισσότερο μελετημένη,

— Ἡ δὲ κ. Χέλμη, ὡς δούκισσα, ἔπαιξε λίαν ἐπιτυχῶς.

— Καὶ κατὰ τὰς δύο ἐσπέρας οἱ θεαταὶ ἐν συνωστισμῷ παρηκολούθησαν τὸ ἔργον, χειροκροτήσαντες ἀρκετὰς σκηνάς του.

— Ἰδίᾳ ὅμως τὴν κ. Νικά, ἣτις κατάγει θριάμβους διὰ τῆς σειράς τῶν ἐπιτυχιῶν τῆς, καὶ τῆς ἐπιτυχῆς διαπλάσεως τῶν χαρακτήρων, οὗς ἀναλαμβάνει.

— Δίδουσα τὴν μεγαλειτέραν ζωὴν εἰς τὸ ἔργον.

— Χθὲς ἐπανελήφθη ὁ «Σαμπινιόλ» μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας ἐν μέσῳ τοῦ ἀδιαπτῶτου γέλωτος τῶν θεατῶν καὶ τῶν παταγῶν χειροκροτημάτων των.

— Ἀπόψε «Νὰ τὸ λέμε ;»

— Ἀῦριον Δευτέραν εὐεργετικὴ παράστασις ὑπὲρ τοῦ Οἰκονομικοῦ Σισιτιοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας.

— Ὁ θίασος καὶ τὸ θέατρον προσεφέρθησαν πᾶνυ ἀφιλοκερδῶς.

— Εὐγὲ του διὰ τὰ τῶσον ὕψηλά του αἰσθήματα.

— Θὰ παιχθῇ ὁ «Σαμπινιόλ» ἡ μεγαλιτέρα ἐπιτυχία τῆς ἐφετεινῆς περιόδου.

— Τὴν Τρίτην ἡ «Βαβυλωνία» μετὰ τὸν ἐπὶ τούτῳ κληθέντα Γ. Νικηφόρον.

— Τὸν ἀπαράμιλλον εἰς τὸν ρόλον του.

— Προετοιμάζεται ἡ «Μεγαλομανία» τοῦ Σαρδού.

— Ἡ ὅποια θὰ παιχθῇ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.

— Προσεχῶς ὁ «Μακαρίτης Τουρινέλ», τρίπρακτος κωμωδία τοῦ Μπισσὸν κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λάσκαρη.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ὀμοιοίας» ἐπανελήφθη ὁ «Ἐνας γάμος τῆς ἐποχῆς» τοῦ Χάγκενταλ.

— Ἡ ἐκτέλεσις του ἦτο ὀλίγον καλλιτέρα τῆς πρώτης διδασκαλίας.

— Ἐχρειάζετο ὅμως μελέτη περισσοτέρα

ιδίως δὲ τῶν δευτερευόντων προδῶπων.

— Ἡ Δίς Μαρίκα Κοτοπούλη ἔπαιξε πολὺ καλά.

— Ὡς καὶ οἱ κ. Κοτοπούλης καὶ Τσοῦκας.

— Ἐπίσης ἐπανελήφθη ὁ «Ἄδὸν Κιχώτης».

— Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ ὁποίου ἔλαβε χώραν τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον.

— Οἱ θεαταὶ ἅμα τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἄσματος ἀνησίστημην δόξα εἶνε κλπ.» ἐζήτησαν τὴν ἐπανάληψίν του.

— Οἱ ἠθοποιοὶ τὸ ἐπανελάβον.

— Οἱ θεαταὶ ὅμως τὸ ἐζήτησαν καὶ τρίτην φορὰν.

— Ἀλλ' ὁ Κοτοπούλης διεσκευάσας τάχιστα τὴν σκηνὴν τῆς δ' πράξεως παρ' ὅλα τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν διὰ τὴν ἐπανάληψιν, ἤρε τὴν αὐλαίαν καὶ ἤρχισε τὴν δ' πράξιν.

— Τότε οἱ θεαταὶ ἐξεμάνησαν καὶ ἤρχισαν νὰ χειροκροτοῦν καὶ νὰ φωνάζουν δαιμονιῶδῶς μπῆς.

— Ὅποτε παραδόξως ὁ Κοτοπούλης ἐξέρχεται ἐξηγηριωμένος εἰς τὴν σκηνὴν καὶ λέγει εἰς τοὺς θεατὰς: «τὶ ἀγαπᾶτε, κύριοι, ! θὰ τὸ ποῦμε εἰς τὸ τέλος.»

— Φαντάζεσθε τί ἔγινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Καλὸν εἶνε οἱ θεαταὶ νὰ μὴ ἐπιμένουν ἰσχυρὰ πολλὰ διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἄσμάτων τρίτην καὶ τετάρτην φορὰν.

— Ὁ κ. Κοτοπούλης ὅμως ὀφείλει νὰ συμμορφώνηται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ.

— Διὰ νὰ μὴ συμβαίνουσι ὅσα συνέβησαν.

— Κατόπιν ἐπαίχθη διὰ πρώτην καὶ ἴσως τελευταίαν φορὰν ἡ «Σμιλῆς» δράμα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τοῦ ἐκ Σμύρνης Κτενά.

— Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ὅλος ἀτεχνον, ἀπίθανον καὶ ὀλοκληρίαν καὶ μὲ σκηναὶς τὰς ὁποίας μόνον εἰς μυθιστορήματα τοῦ Ἐκδιε Δὲ Μοντεπεν εἰμπορεῖ νὰ συναντήσῃ κανεῖς.

— Ἡ Δίς Μαρίκα Κοτοπούλη, ὡς Σμιλῆς καὶ ὁ Κοτοπούλης, ὡς ναύαρχος Κεργκεν ἔπαιζαν πολὺ καλά.

— Ἐχειροκροτήθησαν δὲ ἐπανελημμένως.

— Μερικοὶ ἐκ τῶν ἠθοποιῶν ἦσαν ἀμελέτητοι.

— Προχθὲς ἐπανελήφθη ὁ «Ἄδὸν Κιχώτης» καὶ χθὲς «Ἕνας γάμος τῆς ἐπαρχίης».

— Ἀπόψε τὸ δράμα ὁ «Γέρω Δεκανεύς».

— Ἐν μέσω μεγάλης συρροῆς κόσμου ἐδόθη χθὲς διὰ πρώτην φορὰν ἡ «Λουκία» τοῦ Λαμερμουρ ὑπὸ τοῦ «Ἐλλ. Μελοδράματος».

— Ἐν τούτοις τὸ κοινὸν ἠδύνατο πλέον ἀθρόον νὰ σπύσῃ, ὅπως ἴδῃ τὸ τέλειον ἀληθῶς Ἐλληνικὸν Μελοδράμα.

— Ἰσως νὰ συντελέσει ἡ ὕψωσις τῶν τιμῶν.

— Αἱ ὁποῖαι ὅμως πολὺ δικαίως ὑψώθησαν προκειμένου νὰ ἴδῃ κανεῖς τοὺς χθὲς τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένους πρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ ἀληθεῖς Ἐλληνας ἀρτίστας.

— Τὴν κ. Στέλλαν Κοκκίνη, ὡς Λουκίαν, καὶ τὸν κ. Γ. Κοκκίνην, ὡς Ἐδγάρδον.

— Ἡ φωνὴ τῆς κ. Κοκκίνης συμπαθεστάτη, μὲ timbre γλυκύτατον, κατενθουσίασεν.

— Ἐἶνε ἴσως ἡ πρώτη, ἣτις τόσον ὠραία ἐφάλλεν εἰς τὴν «Λουκίαν».

— Καίπερ ὑποφέρουσα ἀπὸ ὀξείαν φαρυγγίτιδα.

— Ὁ κ. Κοκκίνης μὲ ὠραῖον παραστατικόν.

— Ἡ φωνὴ του, ὠραία, μελετημένη, γλυκεῖα εἰς τὰς χαμηλὰς νότας.

— Ὅλ' ἴσον ἀπότομος εἰς τὰς ὑψηλάς.

— Ὡς Φάουστ θὰ εἶνε ἐξοχος.

— Τὸ Rondo ἐξετέλεσεν ἡ κ. Κοκκίνη μετὰ περισσῆς εὐστροφίας καὶ γλυκύτητος καὶ μὲ δυσκολιότητας καδέοντας χειροκροτηθεῖσα ἐπανελημμένως παταγωδέστατα καὶ δεχθεῖσα πλουσίας ἀνθοδέσμας.

— Ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ ἀρτίσται δὲν ὑπελείφθησαν.

— Ὡς καὶ ὁ κ. Βακαρέλης, Βλαχόπουλος, καὶ ὁ νεαρὸς Κ. Βενιζέλος.

— Ὅστις μελετᾷν κατάλλῳ δὲν θὰ ζῆ ἐπίσης, Γεωργιόπουλου, Μαγχιρίδου κλπ. ὅπως δόξα ἐκεῖ σερᾶν παραστάσεων.

— Ἐπίσης ἀνεχώρησε δι' Αἴγιον ὁ ὑπὸ τὸν κ. Κωνσταντινίδου θιασῶς.

— Εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν οἱ ἐξῆς ἠθοποιοὶ Ἀριάδνη Λεμοάν, Θ. Ποφάντης, Ἴω. Βοτσάρης, Δ. Βλάσσης κλπ.

— Εἰς τὸ θέατρον «Διονυσιαδίου» ἐν Πειραιεὶ ἐπανελήφθησαν αἱ «Δύο ὄφραναί».

— Κατόπιν ἐπαίχθη ὁ «Θεμιστοκλῆς» τοῦ Καλοσύτη, τὸν ὁποῖον ὑποδύεται λίαν ἐπιτυχῶς ὁ Ἀγγελᾶκης.

— Περισσότερα εἰς ἄλλην στήλην τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἀναποκριτοῦ μας.

— Παρατηροῦμεν ὅτι ἡ κ. Δρακάκη ὑποδύεισα δύο πρόσωπα τὴν τε Ἀμαστριν καὶ τὴν τοῦ Ἐπικράτους γυναῖκα, μᾶς παρουσιάσθη ἡ αὐτὴ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

— Ἀρκεσθεῖσα μόνον εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἐνδυμασίας της.

— Ἐνεκα τοῦτου οἱ θεαταὶ δὲν ἀντελήφθησαν ἀμέσως ὅτι ἡ ὑπὸ ἄλλο ἐνδύμα ἐμφανισθεῖσα Δρακάκη—Ἀμαστριν ἦτο καὶ ἡ ὑποδουμένη τὴν γυναῖκα τοῦ Ἐπικράτους.

— Ὁφείλει ἡ κ. Δρακάκη ὅταν ὑποδύεται δύο πρόσωπα νὰ ἀλλάσῃ καὶ τὴν φωνηγομίαν της ἀναλόγως τῶν προσώπων τοῦ ἔργου.

— Χθὲς ἐδόθη ἡ «Κατεργαρία» τοῦ Περικλή.

— Ἡ κ. Λαλαούνη ὡς Ἐλεωνόρα ἔπαιξε μὲ πολλὴν τέχνην καὶ χάριν.

— Καὶ οἱ κ. Ραφτόπουλος, ὡς Λεοπόδος, Χαλκιάπουλος, ὡς Γιάννης καὶ Τσίνας ὡς Ἀρκούδωφ καὶ ὁ Λαζαρίδης ὡς Μαδουάρ, ὑπεδύθησαν ἐπιτυχῶς τὸ μῆρ τῶν.

— Ἀπόψε ἡ «Δέσποινα Λυών», μὲ Παυλίαν τὴν κ. Λαλαούνη καὶ Κλαύδιον τὸν Ἀγγελᾶκην.

— Προετοιμάζεται τὸ «Μεγάλο κὰκὸ» τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως μας κ. Ἴω. Δεληκατερίνη.

— Αἱ δοκιμαί γίνονται λίαν ἐπιμελῶς.

— Εἰς τὸ θέατρον «Παράδεισος» τῶν Πατρῶν ἐπαίχθη τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὑπὸ τοῦ θιασῶ τῆς κ. Βερώνη ὁ «Γενικὸς Γραμματεὺς» τοῦ κ. Ἡλία Καπετανάκη.

— Τὸν Λάμπρον ὑπεδύθη ὁ Ζάννος, τὴν σύζυγόν του ἡ κ. Γεωργιάδου, τὴν Θεώνην ἡ κ. Ἀλεξίου, τὴν Μαγδαληνὴν ἡ κ. Μαυρομιγάλη, τὸν Θεόδωρον ὁ Κ. Ἀγγελᾶκης, τὸν Μιχάρον ὁ κ. Λοράνδος κλπ. κλπ.

— Ἡ παράστασις διεξήχθη ἐν μέσω παταγωδῶν χειροκροτημάτων τῶν θεατῶν.

— Προετοιμάζονται ὁ «Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος» τοῦ Ἀγγελόπουλου ἱατροῦ, ἡ «Κόμισσα Ρωμάνη», ὁ «Βασιλεὺς Λήρ», ὁ «Εἰσαγγελεὺς» τοῦ Σαρδοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα νέα ἔργα.

Ἡ Τιμιπίδα

ΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΥΙΟΥ

ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ. Εὗρισκονται εἰς εὐθνηστάτας τιμὰς διὰ τὰ εἶδη τῆς Μεταξουργείας καὶ κροσοπλεκτικῆς, καὶ πρὸ πάντων τὰ θεωρούμενα ὡς ἀνεκτέλεστα ἐν Ἑλλάδι.

ΠΟΗΛΑΤΑ OCCASION Πραγματικὴ ἐκπτώσις 30% Εἰς τὸ Γραφεῖον Ἡτοσάκη ὁδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθῆναι. Ἐνεκεν τῆς μεγάλης παραγγελίας ὑπεβιβάσθησα, αἱ τιμαὶ ἀπὸ Δρ. 450 εἰς Δρ. 320.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ 55. Πανεπιστημίου 55.

Δίδονται μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ Δοκ. ἀριστοῦχοι. 38 — Ἰπποκράτους—3

— Ἐν γένει ἡ χθεσινὴ παράστασις τῆς «Λουκίας» ἐστέρθη ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

— Ἦτο εἰς ἐθνικὸς θρίαμβος.

— Τέλειον Ἐλληνικὸν Μελοδράμα μὲ ἀρτίστας ὄχι κοινούς, ἀλλὰ κατὶ παραπάνω ἀπὸ καλοῦς.

— Ἐν μέγα εὖγε δι' ὅλους, καθὼς καὶ διὰ τὸν φιλότιμον διευθυντὴν τοῦ «Βαριετῆ» κ. Νάζου, ὅστις οὔτε κόπων, οὔτε δαπανῶν ἐφείσθη, ὅπως μᾶς παρουσιάσῃ κατὶ τέλειον.

— Καὶ τὸ κατῶρθωσεν.

— Ὁ κόσμος ἐφυγε κατενθουσιασμένος, ὁλοι δὲ ἤκούοντο λέγοντες ἐξοχα, ἐξοχα.

— Καλὸν θὰ ἦτο νὰ μὴ ἀπεχώρῃ πλέον τοῦ Μελοδράματος τὸ ἀληθὲς καλλιτεχνικὸν ζεῦγος Κοκκίνη.

— Ἀπόψε ὁ «Ἐρνάνης».

— Ὅσον ἀφορᾷ τὰ περὶ Δήλου καὶ Κοκκίνη ἀπαντῶμεν τὰ ἐξῆς εἰς τὸν γράψαντά εἰς τὴν «Ἐσπερινήν» συνάδελφον.

— Ἐξεπλάγημεν σφόδρα ὅταν ἴδωμεν, ὅτι κατῶρθωσεν ὁ γράφων νὰ διανοηθῇ ὅτι ἡμεῖς ἐνοοῦσαμεν ὅτι ὁ Κοκκίνης θὰ ἐμελέτα τὴν μουσικὴν τῆς «Λουκίας» εἰς τὴν Δῆλον.

— Ἀφοῦ εἶνε γνωστότατον, ὅτι τὴν ἔπαιξε χιλιάκις.

— Ἐπρόκειτο ἀπλοῦστατα περὶ τῆς μελέτης τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ δὲν ἐστάλη κατόπιν, πληροφορηθέντων τῶν διευθυντῶν τοῦ Μελοδράματος ὅτι τὸ εἰςεῖρει.

— Ὅτι δὲ δύναται νὰ κάμωσιν ὅτι θέλωσιν εἰς τὴν Δῆλον οἱ ὑπὸ καθαρίων διατελοῦντες εἶνε ἀναμφισβήτητον.

— Εἰς τὸ θέατρον «Γόδοχα» ἐγένοντο κατ' ἐπανάληψιν αἱ Γυναῖκες μας τοῦ Γ. Φὸν Μόζερ.

— Ἐπίσης ἐπανελήφθη καὶ τὸ «Ἐμπίετε σκύλλοι ἀλέστε»

— Χθὲς ἐπανελήφθη διὰ δευτέραν φορὰν ἡ «Θεῖα τοῦ Καρόλου».

— Μὲ τὸν μοναδικὸν εἰς τὸν διφυᾶ χαρακτήρα τοῦ Μπέμπς Παντόπουλον.

— Τὸ θέατρον ἦτο γεμᾶτο κόσμον. ὁ ὁποῖος ἐχειροκροτεῖ διαρκῶς.

— Ἀπόψε πάλιν αἱ Γυναῖκες μας.

— Προετοιμάζεται τὸ «Μεγάλον κακὸν» ἡ νέα κοινωνικὴ κωμῆδια τοῦ Δεληκατερίνη.

— Ἡ ὁποία εἶνε διηρημένη εἰς τρεῖς πράξεις.

— Λέγουσι ὅτι εἶνε τὸ ἀνώτερον ὅλων τῶν ἔργων του.

— Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν θὰ παιχθῇ καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑπὸ τοῦ θιασῶ τοῦ κ. Ἀλεξιάδου.

— Ὁ Σπ. Λάμπρος καταγίνεται εἰς τὴν μετάφρασιν δύο δραμῶν ἐκ τῶν νεωτέρων τῆς Γερμανικῆς φιλολογίας τὰ ὁποῖα θὰ παιχθῶν εἰς τὸ Ἔθν. Θεάτρον.

— Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα ὑπεγράφησαν τὰ περισσότερα τῶν συμβολαίων ὑπὸ τῶν μυστῶν τῆς «Ν. Σκηνῆς» καὶ τοῦ Ἐφόρου κ. Κ. Χριστομάνου.

— Ὑπέγραψαν μέχρι σήμερον ἡ κ. Ἀλεξάνδρα Βρατσάνου καὶ αἱ δεξ. Μαρίκα καὶ Φωτεινὴ Κοτοπούλη.

— Καὶ οἱ κ. κ. Μουράτης, Παπαγεωργίου, Δαμάσκος, Βρατσάνος, Λέων, Σκίπης, Χρυσομάλλης, Ραυτόπουλος, Καλογερίκος, ὡς τακτικοὶ καὶ οἱ κ. κ. Ζήγων, Ροδάκης καὶ Χρῆστοβίτης ὡς ἀναπληρωτικοί.

— Ὁ Βεῆκης καὶ τοὶ κληθεῖς δὲν θὰ μετάσχη.

— Προτιμᾷ τὸ θέατρον ποῦ παίζει σήμερον.

— Σήμερον θὰ ὑπογράψουν καὶ αἱ δεσποιν. Εἰμαρμένην Ἐκθῆκη καὶ Κυβέλη Ἀδριανού.

— Μισθοὶ ὠρίσθησαν Δρ. 125 μηνιαίως δι' ἕκαστον καὶ 20ο ἐκ τῶν καθαρῶν μηνιαίων εἰσπραξέων.

— Ἀνεχώρησε προχθὲς διὰ Λαύριον θιασῶς ἀποτελούμενος ἐκ τῶν κ. Ν. Λεκατσά, Ν. Κοντοπούλου μετὰ τῆς κυρίας του, Β. Χαϊλά-